

NIHIL SINE DEO

REGATUL CUVÂNTULUI

Revista de cultura universală editată
sub egida Ligii Scriitorilor Români

Regatul Cuvântului, Anul V, Nr.31, Septembrie 2015

Ionuț Caragea

Apariție editorială: Ionuț Caragea – „În așteptarea păsării”, antologie de poeme, citate și aforisme, eLiteratura, București, 2015

Editura eLiteratura din București a publicat în septembrie 2015 antologia “În așteptarea păsării”, semnată de Ionuț Caragea. Cartea de 528 de pagini, tipărită în format academic, conține 319 poezii și 1000 de citate și aforisme scrise de autor în intervalul 2006-2015. Coperta a fost realizată de Leo Orman, iar ilustrația de pe prima copertă reprezintă pictura “Prometeu” de Gustave Moreau (1826-1898). Antologia se poate comanda de la editura eLiteratura (e-mail: office@epublishers.info sau tel: 0722 156 408) sau din librării (Eminescu, Elefant etc.).

Scurtă prezentare a autorului:

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Este poet, prozator, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe, membru al Elis – Rețeaua românilor remarcabili din lume etc. În perioada 2003-2011 a trăit în Montréal, Canada, devenind cetățean canadian în anul 2008. A fondat pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul Adrian Erbiceanu, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec și Editura ASLRQ. În februarie 2012 s-a întors în România și s-a

stabilit la Oradea. A publicat peste 30 de cărți, fiind considerat de critica literară unul dintre liderii generației poetice douămiiste și unul dintre cei mai atipici scriitori de care dispune în prezent România. Biografia detaliată poate fi citită pe situl oficial al autorului: www.ionutcaragea.ro

Referințe critice (scurte fragmente de pe coperta a IV-a):

Ionuț Caragea este autor al câtorva zeci de volume de versuri, aforisme și proză, membru al nenumărate organizații culturale și un neobosit animator literar, în spațiul virtual. În mod evident, cu o asemenea activitate, nu mai are nevoie de prezentare. (**Ana BLANDIANA**)

Ne-am tot obișnuit cu poeți modești, sau cu unii care mimează smerenia în versuri gătuite, ca pe un exercițiu de autoflagelare publică. Caragea nu face parte din nici una dintre aceste categorii, scriind cu prețul unei singurății dobândite prin repudiere. (**Ștefan BORBÉLY**)

Două lucruri m-au atras, de la bun început, la Ionuț Caragea. Numele lui, ancorat probabil, undeva, departe, într-o nobilă dinastie și declarația sa fulminantă, din fragedă copilărie, vizavi de viitoarea sa profesie: vreau să mă fac Dumnezeu! (**Valeriu BUTULESCU**)

Și ca scriitură, într-adevăr, Ionuț Caragea a ținut să se diferențieze atât de vechii textualiști, cât și de „naturalismul” fiziologic al colegilor de generație. (**Theodor CODREANU**)

Ionuț Caragea e un poet cu destin, unul din marii blestemați la înalta frazare lirică. E un poet proteic, în stare să abordeze experimente la care autorii lirici ai generației sale nici nu îndrăznesc. (**Daniel CORBU**)

Aforismele din această antologie, îmbibate de arome poetice, ludic, filozofie, creștinism și sentimente situate la cote extreme, au început deja să facă înconjurul lumii. (**Constantin FROSIN**)

În preajma cugetătorului se simte permanent poetul. Cascadele de metafore colorează și adâncesc ideea. Peste tot gânduri adânci, îmbrăcate în haine strălucitoare. (**Vasile GHICA**)

Inegalitățile lui sunt chiar mai interesante privind căutarea de expresie artistică nouă; mai interesante decât o mânăuire sigură, la o anume ștachetă lipsită de oscilații. (**Corneliu LEU**)

De aceea am și tras cu ochiul la el, pentru ”a-i săgeta de invidie inima”, mai ales că a dat o definiție mai bună decât Tagore lacrimii - testament al unui îndrăgostit. (**Nicolae MAREȘ**)

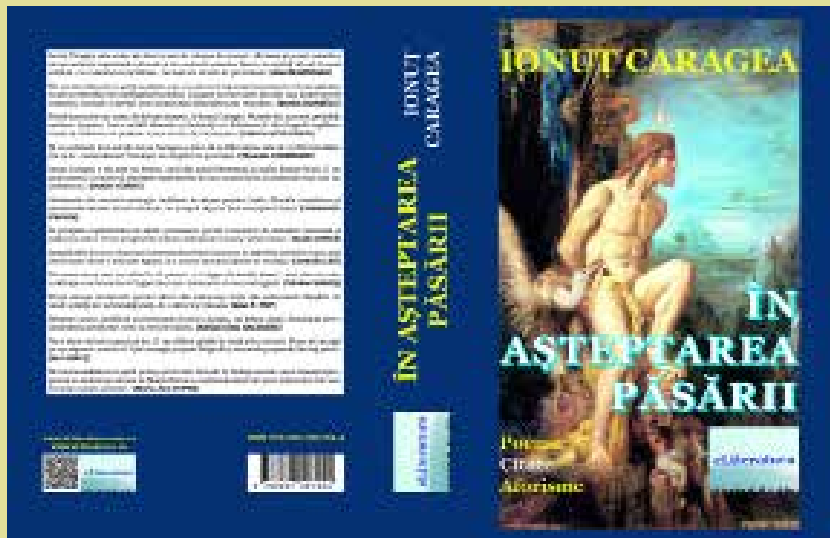
El își extrage elementele poetice direct din substanța vieții, din subteranele ființării, de unde și forța lor netransfigurată, de o directețe tăioasă. (**Ioan F. POP**)

Reîntors acasă, prolificul și provocatorul Ionuț Caragea, un literat atipic, dezlănțuit într-o abundentă producție, vrea să rescrie lumea. (**Adrian Dinu RACHIERU**)

Nu-i place să bată pasul pe loc. E un călător grăbit în viață și în cultură. Poate să ajungă și așa departe, numai să-l țină energia propriei biografii și resursele propriului limbaj poetic. (Ion SIMUȚ)

Recontextualizând cu spirit jucăuș și inventiv formule de limbaj asociate unor situații tipice, poetul ne amintește adesea de Marin Sorescu, neabandonând nici poza inițiatului orfic sau tentația rostirii aforistice. (Maria-Ana TUPAN)

Aforisme din volumul „În așteptarea păsării”, ciclul „Sindromul nemuririi”, editura eLiteratura, București, 2015

Oamenii caută în cărți alinarea durerii care le-a stins glasul și le-a prefăcut inima în cenușă.

*

Fructele din pomul cunoașterii mai au și viermi. De aceea este mai bine să fii prudent decât să fii lacom.

*

Dumnezeu este arhitectul bolții mele palatine, dar mi-a lăsat cuvintele să decorez teatrul acestei vieți.

*

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

*

Când eram mic voiam să mă fac Dumnezeu, dar nu bănuiam cât de greu este să rămâi Om atunci când ești singur.

*

Poetul – pasărea oarbă cu ciocul încovoiat spre propria inimă.

*

Poezia – crucea de pe linia destinului unde s-a săvârșit o iubire de la care au fugit toți martorii cu excepția poetului.

*

Când Dumnezeu a făcut lumea, cu un ochi plângea, iar cu celălalt râdea. Plângea știind cât vom suferi, râdea știind că îi vom ține totuși de urât.

*

Fericirea nu este nici albă, nici neagră. Este multicoloră, asemenea curcubeului, și durează la fel de puțin.

*

Dragostea este o intersecție cu sens giratoriu. Te-nvârti în jurul aceleiași inimi până rămâi fără lacrimi.

*

După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

*

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

*

Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

*

Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rătăcirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

*

Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

*

Câteodată mă rog la Dumnezeu să primesc un e-mail cu locurile în care pot descoperi Fericirea.

*

În viață trebuie să fii lucid și prevăzător. Prietenia unora este mare cât un cal troian. Abia așteaptă să le primești darul ca mai apoi să-ți intre sub piele și să devii victima lor.

*

Timbului nu-i tremură niciodată mâinile. Își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa.

*

Viața – spitalul în care oamenii ne tratează cu pastile de sictir, în timp ce moartea inventariază suflete.

*

Dacă-ți cresc aripi, cei mai mulți dintre oameni nu te vor învăța să zbori cu ele. Unii ți le vor rupe, alții ți vor spune să le ascunzi. Astfel le vei semăna mai bine, astfel vei deveni solidar cu neputința lor.

*

Sângele – singurul șarpe înțelept, căruia îi place căldura sufletească.

*

Suntem captivi într-un spectacol interzis muritorilor, iar umbrele, sufleuri ai neantului, ne șoptesc în continuare rugăciunile.

*

Visele sunt doar niște monede de schimb aruncate de zei în palmele cerșetorilor mutilați de amintiri.

*

Timpul nu-i decât un angajat al nimicniciei care ridică resturile de pe strada speranțelor deșarte și le depozitează în spațiul insalubru al morții.

*

Oamenii – paginile necitite care ajung în biblioteca pământului, fiind devorate de viermii atotștiutori.

*

Crucile – pansamentele de pe fața pământului.

*

Zilele negre, nopțile albe – clapele de pian pe care moartea cântă recviemul umanității.

*

Fericirea ține cât luciul pantofilor. Este lustruită de suflet în fiecare dimineață, dar n-apucă să facă doi pași fără să se murdărească.

*

Oare câte bătaii de inimă pot umple nimicul, tăcerea și tot universul?

*

Sub aripile de ceară ale nostalgiei îmi îngrămădesc amintirile, le păstrez pentru ziua în care sufletul îmi va cerși ultimul zbor către stele.

*

Lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori.

*

**Poeme din volumul „În așteptarea păsării”,
editura eLiteratura, București, 2015**

În așteptarea păsării

timpul dăruit acestor cuvinte
l-am furat morții
asemenea lui Prometeu

ca pedeapsă
am fost înlănțuit pe un munte
în mijlocul unei insule

am scris multe poeme
păsării care se hrănea cu trupul meu
până când a devenit milostivă

atunci am rugat-o să mă ia pe aripile sale
să mă ducă aproape de mare
să mai văd o dată valul
cum se apropie de țărm

Zborul cu ochii închiși pe aerul aripii lipsă

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei mai sensibili
și cei mai aroganți
care este unul și același lucru
privit prin ochiul celui ce vede tot
și înțelege tot

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei ce cred
dar care nu o spun
și cei ce se opun, chiar dacă și ei
acceptă curgerea cuvântului precum
lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin beția cuvintelor celorlalți
ca să uiți cine ești
de unde vii și unde trebuie să mergi

și nici nu te poți lega de cuvânt
ca de-un pietroi
apoi să te arunci în amonteale inimii

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin ecoul cuvântului
și nici prin tăcere, ținând pasărea
închisă în colivie
doar zborul cu ochii închiși
pe aerul aripii lipsă
când aerul e sufletul tău, călătorind
între lumile cuvântului

Păsări la cap

uneori dragostea te lovește ca un bumerang
în moalele capului
exact atunci când sperii să prinzi pasărea-n zbor
alteori îți înfige ghearele-n ochi
și-ți ciopârțește ficatul
vezi tu
în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă
așa că mai bine stai cu capu-n pământ
și le privești doar umbrele
rotindu-se-n jurul tău
ca într-o horă
a morții

Îmblânzirea morții

să vină cineva să îmblânzească moartea
animal și pasăre de pradă

să fie ținută în lesă
să poarte botniță
să fie hrănită la ore fixe
cu fire de păr și cu unghii
cu tot ceea ce este lipsit
de gustul delicios al decadentei
să se așeze și ea la comanda culcat
fără să mârâie, cu trupul țepăn
și labele încrucișate

să vină cineva să îmblânzească moartea
să-i taie aripile din carne
să o învețe ce înseamnă pasul
și cât de greu se învață
să ciugulească din palmă firimituri
și să se urce cu ciocul și ghearele
până la înălțimea
unei ridicături de umeri...

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
și ieși mereu la suprafață
cu peștele alunecos
în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvântului
cine sunt eu
dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
creaturi ale fluviului sânge
îmi caut amintirile
epave pe fundul mărilor
interioare

Mă predau cerului

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

Degetele mele pianotează ușor la fereastră

Degetele mele pianotează ușor pe formele ei
Compun simfonia atingerilor
Amprente în opus major
Orice iubire începe
În cheia sol

Vântul bate la fereastră
Trezește-te!
Iubirea ta se află la trei ore de zbor
Într-un cuib te așteaptă
Fii pasăre!

Degetele mele pianotează ușor la fereastră
Azi oare aerul este mai greu decât sufletul meu?
Curaj! Îmi spune Soarele și-mi întinde o rază
Curaj! Îmi spun și eu și m-arunc zmeu

Ce vreme înșelătoare...
Plouă
Pământul moale
Sufletul greu
Degetele mele pianotează ușor timpul
Și iarba-ncolțește din creștetul meu

Pe retină își face cuib
Umbra unei păsări
De pradă

Azi pe fruntea mea
Pianotează Dumnezeu

Omnia precedes tempora...

inima
gâtul subțire
al clepsidrei
de sânge

plămânii
gâtul subțire
al clepsidrei
de aer

ochii
gâtul subțire
al clepsidrei
de vise

sânge învechit
respirații îmbâcsite
zboruri în cearceafuri
de noapte

gălbenuş
de soare stricat
în albușul dimineților

ou clocit
de pasărea oarbă
a morții

Marea singurătate a zborului

adevărata lume este a celor singuri
știi și totuși te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
și nimeni nu-și ridică
perechea ascunsă de aripi
poate că lumea este toată a ta
a celui rătăcit printre oameni
și cine să zboare
și cine știe calea
spre marea singurătate a zborului?

Pasăre fără cer

priviți-l cu toții cum stă cu brațele strânse
ca o pasăre fără cer
ecloziune captivă în oul de lemn
al cui este zborul
pe care trebuia să-l învețe?

să căutăm răspunsul
prin coridoarele întortocheate ale sângelui
avem fiecare un indiciu
un fir deșirat din cămașa îngerului

faceți o plecăciune umbrei
când veți ști ce e zborul